

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 1130/2025
05.02.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Зорице Булајић и Ирене Вуковић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Миодраг Јанковић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Високи савет судства, Привредни суд у Београду, коју заступа Државно правобранилаштво из Београда, ради накнаде материјалне штете, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр1 647/23 од 21.03.2024. године, исправљене решењем тог суда Гжрр1 647/23 од 11.06.2024. године, у седници одржаној 05.02.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр1 647/23 од 21.03.2024. године, исправљене решењем тог суда Гжрр1 647/23 од 11.06.2024. године

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр1 647/23 од 21.03.2024. године, исправљене решењем тог суда Гжрр1 647/23 од 11.06.2024. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду Гжрр1 647/23 од 21.03.2024. године, исправљеном решењем тог суда од 11.06.2024. године, одбијене су као неосноване жалбе парничних странака и потврђена пресуда Трећег основног суда у Београду Прр1 149/2022 од 06.07.2023. године у делу којим је тужена обавезана да тужиљи на име накнаде имовинске штете због повреде права на суђење у разумном року исплати 1.866,87 динара са законском затезном каматом од 21.12.2022. године до исплате и да јој накнади парничне трошкове од 64.800,00 динара са законском затезном каматом од извршности одлуке до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као посебној по члану 404. ЗПП.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, или ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Побијаном пресудом одлучено је о одговорности државе за штету због изосталог намирења потраживања тужиле из радног односа у поступку стечаја над њеним послодавцем „Беобанком“ АД Београд, који је отворен дана 03.01.2002. године. Пресудом је утврђено да је капитал послодавца тужиле био под контролом државе, пошто је једини акционар ове банке била Агенција за осигурање депозита, при чему је повреда права тужиле на суђење у разумном року у поступку стечаја утврђено правноснажним решењем надлежног суда од 07.06.2022. године.

Имајући у виду садржину пружене заштите, чињеницу да је тужила у току поступка захтевала исплату неисплаћене разлике накнаде одређене у складу са извештајем стечајног управника о висини и структури ненаплаћених потраживања насталих из радног односа, утврђених у стечајном поступку, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване пресуде нижестепених судова, Врховни суд је оценио да не постоји ниједан од законом предвиђених разлога за одлучивање о посебној ревизији. Побијана одлука је заснована на примени одговарајућих одредаба материјалног права и у складу је са Закључком усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда од 02.11.2018. године, према којем Република Србија одговара за материјалну штету насталу због потпуног или делимичног неизвршења правноснажних и извршних судских одлука, односно о стечају утврђених потраживања запослених из радног односа која су без њихове кривице остала неизвршена и у поступку стечаја вођеном над стечајним дужником са већинским друштвеним или државним капиталом, уз услов да је претходно утврђена повреда права на суђење у разумном року. Узрочно-последична веза између повреде права на суђење у разумном року и настале имовинске штете нужно се мора утврђивати у случају када ненаплаћено потраживање не потиче из радног односа, као и у случајевима када то потраживање постоји према извршном, односно стечајном дужнику које није основано на бази друштвеног или државног капитала (допуна Закључка од 02.11.2018. године, усвојена на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда од 27.09.2019. године).

Из изнетих разлога, применом члана 404. став 2. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије као редовне у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизије није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000,00 евра по средњем курсу НБС на дан

подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредност ревизија није дозвољена.

Тужба ради накнаде материјалне штете поднета је дана 21.12.2022. године, вредност предмета спора побијаног дела пресуде је 1.866,87 динара и поступак је вођен по правилима о споровима мале вредности.

Како је побијаном другостепеном пресудом одлучено у спору мале вредности у коме је искључено право на изјављивање ревизије, одлука у ставу другом изреке донета је на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић